

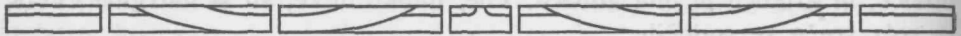
zvezda na nebu, če prideta k ljudem blage volje; in otemnel bo, če so njih srca nepoštena. Spoznala bosta na ta način dobrotljive ljudi in tudi zlobe polne. Preden pohitita med svoj narod, vaju čaka rešitev škrateljcev in kraljestva njihovega tisočletnega prokletstva. V podzemskem svetu se snidemo. Modrijan z bratcema vaju spremlja tja.«

Potegnivši prstan z roke, ga je nataknila Alenki in vzkliknila: »Sreča z vama!«

Alenka in Darko sta pokleknila, poljubila kraljičino roko in se poslovila od milosrčnih vil. Škratec Modrijan in drugova so potegnili kučme z glave, priklanjajoč se vilam.

Veličasten sij je razsvetil pot; v slovo so zašumele ljubke cvetke in dehteče lipe; razganila se je bršljanova seč, in stali so na trati pred rajskim vrtom.

Ali so bile le sanje? Pisani šopki, biserna lira in dragocen prstan so potrjevali resničnost vseh dogodkov. Molče so si mladci nateknili črevljičke brzoteke; Modrijan je zamahnil z vejico čarodejno in odbrzeli so . . .

ANDREJ RAPE:

Mamin god.

Soba. Na mizi godovna darila. Ob njej štirje otroci v praznični obleki, stoječ po starosti v vrsti, najmlajša s šopkom v roki. Mati vstopi v sobo, otroci se ji poklonijo.

Milka:

Spet tu dan je srčnega veselja,
dan, ki v duši čuvstev sto budi,
ko notranjost daje mi povelja,
ki jim z govorom izraza ni.
Vošči! Mama zate je živela,
zate je živela, te je negovala,
s tabo je vriskala, s tabo pela,
vse za tebe, otrok, žrtvovala.
(K bratu): Vošči!

Stanko (deloma sestri, deloma materi):

„Lahka tebi je beseda!
Dobro mater le si opisala.
A kako naj jaz izrazim tisto,
kar nam v drobnih srcih kljuva, bije,
vse na dan želi, pa nima pota,
pota, ki ga tvorijo besede,
da po njem bi k mamí vse prispelo,
k njej prispelo, srčno jo objelo.

Mama, god je tvoj, daj, da ti voščim!
Ah, kar v duši živo je, v besedi je jecljanje,
a lepo je, ko nebeške sanje.
Daj, pomagaj, bratec, mi izgovoriti!
(K mlajšemu bratu): Vošči!

Vladko :

Po cestah, ki v srca nas otrok držijo,
krasna žena hodi s cvetjem živim
in posiplje ga na pot.
Cveti so kot srčna naša kri,
saj iz nje so vzcveli, zadehteli,
so zavonjali; zdaj vsi živijo,
da v god mamu drago počastijo.
(Mlajši sestrici):
Dej, najmlajša, kaj ji govorijo!

Anica :

Cveli, dehteli smo tebi,
mamica mila, od nekdam;
nam prilivala, nas negovala
srčna hvaležnost tvojih otrok.
Pa zato kliče, tako ga miče,
naših src glasen odmev.

Vsi (v zboru):

Bog te ohrani,
hudega brani
nam vsem na srečo,
tebi v radost!
Bog naj osreči te,
mati edina,
ti blagoslovi pa
hčerki in sina!

Slepec.

*Ah, zaman vzdihujem k luči,
ah, zaman v široki sanjam svet!
Vedno še ob tuji roki
tavam skozi temo kot zaklet.*

*V prsih pa razjeda staro
hrepenenje vedno silnejše
ter zahteva luč, to večno
harmonijo, ki ozdravi vse.*

*O, moj Bog, ozri se name,
strgaj črni zastor mi z oči,
ali pa srce uniči,
ki tako nestrpno hrepeni!*

Vekoslav Selinšek.
